

naar det fradragsfri Beløb forhøjes med fuldt 100 Kr.

Til § 2.

I Henhold til § 6, Stk. 2, i Aldersrenteloven af 1. Juli 1927 kan der i hvert enkelt Regnskabsaar af Kommunalbestyrelserne i København, paa Frederiksberg, i Gentofte Kommune, i Købstæderne og Marstal til personlige Tillæg til Aldersrentenydere anvendes indtil $\frac{1}{20}$ af det Beløb, der i det foregaaende Regnskabsaar er ydet i fast Aldersrente i vedkommende Kommune, i Flækkerne og Landkommunerne $\frac{1}{8}$; men medens de førstnævnte Kommuners Udgifter til Sygehjælp (Hospitalbehandling, Medicin m. v.) til Aldersrentenydere kan afholdes udenfor det Beløb, der staar til Raadighed til personlige Tillæg, skal saadanne Udgifter i Flækkerne og Landkommunerne afholdes af Beløbet til personlige Tillæg.

Da man maa formene, at de Beløb, som efter disse Regler staar til Raadighed for Kommunerne, er for smaa til, at Kommunalbestyrelserne kan imødekomme berettigede Begæringer om personlige Tillæg til Aldersrenten, foreslaas det at forhøje det Beløb, der staar til Raadighed i Byerne og i Gentofte Kommune fra $\frac{1}{20}$ til $\frac{1}{12}$ af det Beløb, der i det foregaaende Regnskabsaar er ydet i fast Aldersrente i vedkommende Kommune; for Landkommunernes og Flækkernes Vedkommende foreslaas det, at Kommunernes Udgifter til egentlig Sygehjælp, ligesom i Byerne og i Gentofte Kommune, skal afholdes udenfor det Beløb, der staar til Raadighed til personlige Tillæg, medens dette Beløb foreslaas fastsat til $\frac{1}{12}$ i Stedet for $\frac{1}{8}$ af det Beløb, der i det foregaaende Regnskabsaar er ydet i fast Aldersrente i vedkommende Kommune; efter foretagne Beregninger vil der herved blive et Beløb af ca. 464 000 Kr. aarlig mere til Raadighed til personlige Tillæg i samtlige Landkommuner og Flækker end efter den gældende Lov.

Den gældende Bestemmelse om Sygehjælpen i Landkommunerne og Flækkerne har desuden flere Steder vist sig at være vanskelig at administrere, idet Kommunalbestyrelserne efter Sagens Natur ikke kan vide, hvilke Sygdomstilfælde der i Aarets Løb vil indtræffe blandt Kommunens Aldersrentenydere og derfor ikke altid tør tilstaa personlige Tillæg af Hensyn til eventuelle Sygdomstilfælde, som imidlertid ikke altid indtræffer.

Til § 3.

I Henhold til § 4 i Lov om Invalidforsikring af 16. Juli 1927 tilkommer der fra 1. Oktober 1929 alle Invalididentenydere, som ikke lider af svær Form for Invaliditet, et Beløb af 540 Kr. aarlig, medens Invalididentenydere med svær Form for Invaliditet har Ret til 800 Kr. aarlig, dog med eventuel Nedsættelse efter nævnte Paragrafs 6te Stykke; af Beløbet 800 Kr. udreder Opholdskommunen mod sædvanlig mellemkommunal Refusion 260 Kr. Til Personer, der oppebærer Understøttelse i Henhold til Fattiglovens § 63, Stk. 3, kan der ydes et Beløb, der ikke maa overstige, hvad der kunde have været ydet dem i Henhold til Invalidforsikringsloven.

Det foreslaas nu, at der af Kommunalbestyrelserne efter Ansøgning i hvert enkelt Tilfælde, naar der er Trang til Stede, kan ydes et personligt Tillæg. En Kommunes Udgifter til dette Tillæg maa ikke overstige et Beløb, som for hver Kommune beregnes til $\frac{1}{12}$ af, hvad der indenfor Kommunens Omraade er udbetalt som Invalididenter i Invalidforsikringsfondens foregaaende Regnskabsaar og af Kommunen som Tillæg til Invalididentenydere eller som Understøttelse i Henhold til Fattiglovens § 63, Stk. 3, i Kommunens foregaaende Regnskabsaar. Naar det foreslaas, at det skal være Udgifterne i Invalidforsikringsfondens foregaaende Regnskabsaar, det vil sige det foregaaende Kalenderaar, som skal danne Basis for Beregningerne i Forhold til de ordinære Invalididenter, er det af praktiske Hensyn, idet Direktoratet for Sygekassevæsenet vil have vanskeligt ved at opgive Udgifter, som refererer sig til Kommunernes Regnskabsaar, der gaar fra 1. April til 31. Marts.

Kommunalbestyrelserne kan disponere under eet over hele det Beløb, som herefter er til Raadighed, til Fordel for Invalididentenydere og Personer, der er understøttede i Henhold til Fattiglovens § 63, Stk. 3, saaledes at der tages Hensyn til den større eller mindre Trang hos de paa-gældende.

Naar det som en Betingelse for at yde Tillæg til Personer, der oppebærer Understøttelse i Henhold til Fattiglovens § 63, Stk. 3, foreslaas, at saadan Understøttelse skal være ydet med fuldt Beløb, skyldes dette, at Kommunalbestyrelserne i Forvejen har Ret til at forhøje Understøttelserne til denne Grænse, hvis de anser de paa-gældende for økonomisk trængende til yderligere Hjælp.